

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **S. K.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2016, č. j. MV-105922-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 8. 2017, č. j. 57A 98/2016 - 91,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 8. 2017, č. j. 57A 98/2016 - 91, a rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2016, č. j. MV-105922-4/SO-2016, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 20 456 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 10 114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

IV. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 1000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem ze dne 22. 8. 2017, č. j. 57 A 201/2015 - 58, Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2016, č. j. MV-105922-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo žalobci zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 5. 2016, č. j. OAM-6436-13/DP-2016. Tímto správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě podle § 44 odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobcem vykonávaná činnost nesplňuje kritéria stanovená pro prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. V odůvodnění krajský soud uvedl, že žalobce je sice dle obchodního rejstříku jediným jednatelem společnosti IL DIAMANTE s. r. o., ale z jeho výpovědi ze dne 7. 12. 2015 je zřejmé, že nevykonává práci v obchodě uvedené společnosti samostatně na vlastní účet a odpovědnost a za účelem dosažení vlastního zisku. Žalobci nebylo známo, jaký má společnost IL DIAMANTE s. r. o. roční příjem, jaká marže se přidává na prodávané zboží, kdo prodávané zboží dodává. Z výpovědi žalobce je taktéž zřejmé, že veškerou činnost spojenou s vedením společnosti, zajišťování zboží a nakládání s případným ziskem nezajišťuje žalobce zapsaný jako jednatel, ale žalobcův strýc H. K. Žalobce uvedl, že je v obchodě jediným prodávajícím, za což dostává měsíčně částku 15 000 Kč v hotovosti bez jakéhokoliv dokladu. Činnost popsaná žalobcem vykazuje znaky závislé činnosti, resp. zaměstnání ve smyslu § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k charakteru činnosti vykonávané žalobcem pro společnost IL DIAMANTE s. r. o. jej nelze považovat za podnikatele, který je jediným jednatelem společnosti.

[3] Krajský soud neshledal důvodnou žalobcovu námitku, že správní orgány nebyly oprávněny posoudit, zda je činnost vykonávaná žalobcem pro společnost IL DIAMANTE s. r. o. výkonem nelegální práce. Uvedl, že jejich oprávnění k takovému posouzení žádosti vyplývá jednak z nutnosti posoudit, zda žadatel plnil účel předchozího pobytu, jednak z povinnosti posoudit zjištěné pracovní aktivity žalobce z pohledu zákona o pobytu cizinců.

[4] Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, nevyhověl ani námitce, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností napadeného rozhodnutí a jeho zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce. Uzavřel, že v tomto případě se neuplatní § 174a zákona o pobytu cizinců, jelikož zákon vysloveně nestanoví, že má správní orgán posuzovat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí.

II. Kasační stížnost žalobce

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, kterou napadl rozsudek v celém jeho rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítl, že správní orgán učinil závěr ohledně naplňování účelu povolení k dlouhodobému pobytu pouze na základě jeho výslechu. Tvrzení, že stěžovatel za společnost IL DIAMANTE s. r. o. fakticky nejednal, ale že byl spíše v postavení zaměstnance, nemá oporu ve správním spise. Správní orgány tedy pochybily, pokud své rozhodnutí založily pouze na jediném výslechu stěžovatele, který byl navíc proveden již v rámci řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Stěžovatel připomněl, že výkon funkce jednatele v sobě nezahrnuje pouze zabezpečování zásob prodávaného zboží a jeho naceňování, ale rovněž jisté „know-how“ ve smyslu zajištění dostatečného odběru nabízeného zboží a s tím spojenou komunikaci se zákazníkem.

[7] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem správních orgánů, který byl potvrzen i krajským soudem, že neplnění deklarovaného účelu pobytu a údajný výkon závislé činnosti bez příslušného oprávnění spadají pod neurčitý právní pojem „jiné závažné překážky“, jak jej užívá § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[8] Zásadní pochybení spatřuje stěžovatel v tom, že žalovaný nedbal své zákonné povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel žije na území České republiky již více než 10 let společně se svými rodiči, dvěma sourozenci a strýcem a vyvíjí zde ekonomickou aktivitu. V Kosovu nemá žádné blízké příbuzné ani jiné vazby.

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil též rozhodnutí žalovaného a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

[10] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, odkázal na své rozhodnutí a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Ze spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti, které nejsou mezi stranami sporné. Stěžovateli byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účasti v právnické osobě s platností od 19. 3. 2014 do 18. 3. 2016, a to na základě výkonu funkce jednatele společnosti IL DIAMANTE s. r. o. Dne 13. 8. 2015 podal stěžovatel žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Dne 7. 12. 2015 byl stěžovatel předvolán k výslechu z důvodu ověření tvrzených skutečností v žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Dne 14. 1. 2016 provedla Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,

Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, pracoviště Karlovy Vary pobytovou kontrolu stěžovatele v provozovně společnosti IL DIAMANTE s. r. o. na adrese Tržiště 19, Karlovy Vary. Stěžovatel během kontroly uvedl, že „*ve společnosti pracuje od roku 2010 a od roku 2012 je jejím majitelem. Žije s otcem a občas přebývá u kamarádky*." Dne 9. 3. 2016 podal stěžovatel žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky rozhodnutím ze dne 18. 5. 2016, č. j. OAM-6436-13/DP-2016, zamítlo žádost o prodloužení z důvodu neplnění účelu, pro který bylo povolení vydáno. Proti rozhodnutí podal stěžovatel dne 27. 5. 2016 odvolání, které žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými stěžovatelovy námitky směřující proti posouzení charakteru jeho činnosti pro společnost IL DIAMANTE s. r. o. Vycházel z rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018 - 40, v němž bylo přezkoumáváno rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu nynějšího stěžovatele: „*Jednatelské oprávnění spočívá jednak v zastupování společnosti a jednání jejím jménem navenek, jednak v obchodním vedení dovnitř společnosti, tedy v organizaci a řízení podniku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003 - 81). Z toho, jak stěžovatel při výslechu popsal svou pracovní aktivitu, je zřejmé, že fakticky nevykonával funkci jednatele, byť formálně byl jako jednatel v obchodním rejstříku zapsán a měl uzavřenu rovněž smlouvu o výkonu funkce. Z jeho tvrzení nevyplývá, že by se jakkoliv na efektivním řízení společnosti podílel. Dle vyjádření samotného stěžovatele vykonával veškeré záležitosti týkající se vedení firmy a její správy jeho strýc. Stěžovatel při výslechu nezmínil jedinou skutečnost, na jejímž základě by bylo možno usuzovat, že by byl do těchto záležitostí jakkoliv zapojen. Se stěžovatelem lze souhlasit, že výkon funkce jednatele může (a to nejen v rodinné firmě) zahrnovat nejrůznější spektrum činností včetně realizace samotného předmětu podnikání této firmy, v daném případě prodej zboží v obchodě. Z výpovědi stěžovatele však nevyplynulo, že by se zabýval prodejem zboží vedle ostatních aktivit, ale že se věnoval výhradně této činnosti, aniž by jakoukoliv další činností na vlastním řízení firmy participoval. I pokud by došlo k rozdělení povinností souvisejících s provozem firmy mezi jednotlivé rodinné příslušníky s tím, že stěžovatel by byl díky svému know-how zodpovědný za prodej konečným zákazníkům, nepochybně by měl mít i v takovém případě jakožto jednatel, tedy součást managementu firmy, přehled o její ekonomické situaci (cenotvorbě či celkových příjmech). Z jeho výpovědi to však nevyplývá*. [...] *V průběhu řízení stěžovatel sám nepředložil žádné listiny, ze kterých by vyplývalo, že za společnost také právně jedná. Nenabídl ani jiné důkazní prostředky. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. To ovšem stěžovatele nezbavuje břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet. Představa, že by správní orgány zjišťovaly všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly vést k vyhovění žádosti, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66 a ze dne 22. 12. 2016, č. j. 5 Azs 133/2016-38).* [...]*Závěry správních orgánů ohledně výkonu nelegální práce ze strany stěžovatele pro něj tedy nemohou mít v konečném důsledku negativní dopady a správní orgány tuto otázku zkoumaly v podstatě nadbytečně.*" Výše uvedené je plně aplikovatelné na nynější případ, neboť rozsudek vychází z totožných skutkových

okolností. Činnost stěžovatele tedy vskutku nesplňovala kritéria stanovená pro prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání.

[14] Poté přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení, zda jednání stěžovatele spočívající v neplnění účelu předchozího povoleného pobytu lze kvalifikovat jako „jinou závažnou překážku pobytu cizince na území“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[15] Dle ustálené judikatury je nezbytné, aby účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, byl skutečně plněn. Tím se Nejvyšší správní soud zabýval například ve svém rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81. V něm dovodil, že v případě, kdy povolení k pobytu bylo uděleno za účelem podnikání, je plněním účelu, pro který bylo povolení k pobytu uděleno, třeba rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána (na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, a ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35).

[16] Správní orgány tedy postupovaly správně, když vyhodnotily neplnění účelu povoleného pobytu spočívajícího v podnikání – účasti v právnické osobě jako jinou závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která brání prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Ani tato námitka stěžovatele tak není důvodná.

[17] Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že správní orgány ve svých závěrech vycházely pouze z informací získaných při jeho výslechu v rámci řízení o povolení k trvalému pobytu. Nejvyšší správní soud však tuto námitku neshledal důvodnou. Řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Stěžovatel měl možnost v řízení uvést vše, co by k věci uvést mohl. Neuvedl však žádné další skutečnosti a nenavrhl provedení žádných důkazů, které by zjištění učiněná správními orgány zpochybňovaly. Nejvyšší správní soud nemůže dát stěžovateli za pravdu ani v tom, že jeho výslech byl jediným podkladem pro posouzení žádosti. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že věc posuzovaly i na podkladě dalších listin, zejména žádosti a k ní přiložených dokumentů. To, že výslech stěžovatele byl pro zjištění rozhodných skutečností zásadní, bylo s ohledem na konkrétní okolnosti věci zcela správné. Stěžovatel sám popsal svou činnost pro společnost IL DIAMANTE s. r. o. tak, že z tohoto popisu (jenž sám o sobě byl konzistentní, věrohodný a logický a nebylo důvodu o jeho vypovídací hodnotě pochybovat) bylo zjevné, že funkci jednatele vykonává zcela formálně a že fakticky nemá žádný přehled o celkové situaci společnosti, v níž tuto funkci údajně vykonává. Svou činnost popsal tak, že bylo zjevné, že v rámci společnosti IL DIAMANTE s. r. o. hraje pouze podřízenou roli a není tím, kdo tvoří klíčová rozhodnutí společnosti.

[18] Na závěr Nejvyšší správní soud posoudil námitku stěžovatele, že se správní orgány dostatečně nezabývaly dopady napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

[19] Nejvyšší správní soud shledal tuto kasační námitku důvodnou.

[20] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015 - 31, dospěl k závěru, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je třeba přiměřenost dopadu rozhodnutí posuzovat. Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Tyto závěry lze vztáhnout i na nynější případ, kdy žalovaný rozhodoval o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

[21] Krajský soud ve svém rozhodnutí argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, v němž se uvádí, že: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“ Právě výše odkazovaný čl. 8 Úmluvy je tou „jinou částí právního řádu“. Česká republika je povinna dodržovat své vlastní právo, jehož součástí jsou i mezinárodní závazky zakládající povinnost respektovat vnitrostátně přímo aplikovatelná pravidla k ochraně základních práv. Je notorietou, opakovaně potvrzovanou judikaturou Ústavního soudu, že základní práva a svobody „prozařují“ celým právním řádem. Ustanovení „jednoduchého práva“ musí být vykládána tak, aby pokud možno co nejvíc šetřila tato základní práva (tyto základní svobody), samozřejmě za předpokladu, že to nepovede k destrukci samotného systému fungování veřejné moci, který reálné zajištění uvedených práv garantuje a bez něhož by se tato práva stala neprosaditelnou fikcí.

[22] Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince tak musí správní orgán vážit nejen kritéria vypočtená v § 174a zákona o pobytu cizinců. V nyní posuzovaném případě vycházel správní orgán I. stupně z tvrzení stěžovatele a z cizineckého informačního systému. V odůvodnění uvedl, že na území České republiky má vydáno oprávnění k pobytu otec stěžovatele, matka stěžovatele a sourozenci stěžovatele (bratr a sestra). Ani jeden z rodinných příslušníků nicméně není jakkoliv závislý na pobytovém oprávnění stěžovatele. Zamítnutím žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu tak dle správního orgánu I. stupně nemohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. S tímto stručným odůvodněním se následně ztotožnila žalovaná i krajský soud.

[23] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že zohledňování soukromého a rodinného života cizince je obvykle pouze vedlejším hlediskem při posuzování žádostí o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu, nikoliv hlediskem hlavním. Tím je právě plnění účelu, pro který bylo povolení vydáno. Obvykle samotný fakt rodinných vazeb na území ČR nemůže převážit nad tím, že účel dlouhodobého pobytu není plněn. Znamená to, že ohledy na soukromý a rodinný život mohou převážit jen zcela výjimečně.

[24] Otázka finanční závislosti stěžovatelových rodinných příslušníků na něm či jeho na svých rodinných příslušnících sama o sobě je jen dílčím prvkem celkových rodinných

poměrů stěžovatele. Správní orgány i krajský soud na tento aspekt kladly poněkud silnější důraz, než bylo přiměřené. Absence finanční závislosti stěžovatele a jeho rodinných příslušníků žijících na území ČR či naopak přítomnost této závislosti mohou zesilovat či zeslabovat závěr o intenzitě rodinných či osobních vazeb, ale sám fakt určitého nastavení ekonomických vztahů tohoto typu zpravidla nebude dostatečným důvodem pro ten či onen závěr. Podstatné je celkové nastavení rodinných, případně osobních vztahů, posuzované ve všech souvislostech.

[25] V nynějším případě prožil stěžovatel necelou polovinu svého života na území České republiky, má zde nejbližší příbuzné (otce, matku, sourozence) a pracuje v rodinné společnosti, takže i po ekonomické stránce má silné a dlouhodobé vazby na rodinnou jednotku dlící v ČR. To jsou okolnosti, které by mohly směřovat k výjimečnému závěru, že středobod života stěžovatele je nyní natolik silně umístěn v České republice a jeho vztahy k zemi, v níž žil před příchodem do ČR, jsou natolik vyhaslé, že by bylo nepřiměřené jej z jeho nynějších vazeb vytrhnout.

[26] Na druhé straně však existují důvody i pro opačný závěr. V první řadě je patrné, že účel dlouhodobého pobytu nebyl naplněn téměř vůbec – stěžovatel se sice na fungování rodinné firmy podílí svou soustavnou prací (a to je třeba považovat za pozitivum), ovšem ve zcela jiné roli, než jakou deklaroval v žádosti o udělení dlouhodobý pobyt. Namísto řídící a koncepční činnosti vykonával spíše práce rutinního a provozního charakteru, svou podstatou odpovídající pozici podřízeného zaměstnance. Na tom by samo o sobě nebylo nic špatného, ovšem skutečné povaze jeho činnosti musí odpovídat i důvod dlouhodobého pobytu. Nelze tolerovat, že cizinec získá v ČR pobytový status určitého typu deklarováním určitých skutečností, které jsou od počátku vzdáleny realitě. V opačném případě by regulace pobytu cizinců na území ČR prostřednictvím rozlišování důvodů pobytu ztratila svůj smysl a byla by pouhou fikcí.

[27] Další skutečnosti charakterizující povahu jeho osobního a rodinného života, které by v případě stěžovatele mohly výjimečně převážit to, že účel dlouhodobého pobytu nenaplnil, však zatím v řízení nebyly zkoumány. To je klíčovou vadou žalobou napadeného rozhodnutí, kterou krajský soud nerozpoznal. Touto skutečností je v první řadě ověření, do jaké míry se stěžovatel v českém prostředí asimiloval, případně do něho alespoň hluboce integroval. Pokud by míra jeho začlenění do českého prostředí (znalost českého jazyka dobře umožňující běžný život, existence hlubokých přátelských a jiných sociálních vazeb k českému prostředí, přijetí základních hodnot a zvyklostí tohoto prostředí a vnitřní identifikace s ním aj.) vedla k závěru, že s tímto prostředím srostl natolik, že není po něm spravedlivé požadovat, aby po dlouhé době začal novou životní existenci mimo ně (a musel tedy zásadně proměnit svůj osobní a rodinný život), pak by mohly mimořádné okolnosti dané jeho rodinnými vazbami na území ČR převážit nad skutečností, že účel jeho dlouhodobého pobytu nebyl naplněn. Na druhé straně však, i kdyby jeho vazby k blízkým příbuzným dlícím v ČR byly velmi úzké a dlouhodobé, nemohly by samy o sobě převážit, jestliže by nebyly součástí širší vazby k českému prostředí charakterizovanému určitou kulturní identitou, nýbrž toliko vazbami k rodinné jednotce, která svými celkovými poměry součástí českého prostředí není. Rodinné či osobní vazby toho typu, jež nejsou vázány specificky na území ČR, nýbrž mohou být realizovány i jinde, typicky v zemi původu stěžovatele a jeho rodiny, zásadně nemohou být

důvodem, který za situace, v níž se nachází stěžovatel, mohou převážit nad okolností, že účel jeho dlouhodobého pobytu se v podstatných ohledech míjel s tím, jak byl deklarován.
[28] S ohledem na výše uvedené se správní orgány a následně ani krajský soud dostatečně nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do osobního a rodinného života stěžovatele. Bude na správních orgánech, aby v intencích výše vyjádřeného právního názoru Nejvyššího správního soudu situaci stěžovatele prozkoumaly a na základě svých zjištění učinily patřičný závěr.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost stěžovatele jako důvodnou. Proto podle
§ 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku přistoupil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[30] Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

[31] V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu
(§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení. Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[33] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši
3000 Kč a soudního poplatku ve výši 1000 Kč a odměny jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta. Odměna zástupce činí za čtyři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a 2x účasti na jednání) 12 400 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)] a náhrada hotových výdajů činí 4 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. 1200 Kč. Protože je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 13 600 Kč, tedy o 2856 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 20 456 Kč.

[34] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a soudního poplatku ve výši 1000 Kč a odměny jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky]. Náhrada hotových výdajů pak činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 10 114 Kč.

[35] Stěžovatel po výzvě soudu uhradil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku, a to dvakrát. Podle § 10 odst. 1, věty druhé, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Ve znění pozdějších předpisů, bylo-li na poplatku zaplaceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Jelikož stěžovatel uhradil soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1000 Kč dvakrát, rozhodl Nejvyšší správní soud o vrácení přeplatku ve výši 1000 Kč, který tímto způsobem vznikl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu